

HỒI THỨ HAI TRĂM HAI MƯƠI HAI
THÔNG CẬT ĐẢO QUẦN HÀO ĐẠI ĐỔ

Hì Tiểu Bảo nghe tới đây bất giác nở mày nở mặt, lớn tiếng reo:

- Hay lắm! Hay lắm! Ta chịu về Bắc Kinh ngay tức khắc để uống chung rượu mừng của Hoàng thượng.

Ôn Hữu Phương đọc tiếp:

- "Đó là những việc về trước, ta có thể bỏ đi không cứu xét. Nhưng từ đây sắp tới nếu người còn không nghe lời ta thì ta nhất định chặt đầu người đi. Người đừng bảo ta gạt người trở về Bắc Kinh để hạ sát người".

"Sư phụ người chết rồi, Thiên Địa Hội không còn điều gì liên can đến người nữa. Vậy người xuất lực diệt trừ tổ chức này. Ta lại phái người đi đánh Ngô Tam Quế nữa."

"Kiến Ninh Công chúa ta gả cho người làm vợ. Ngày sau ta sẽ phong tước Công tước Vương cho người. Người được thăng quan, phát tài, tha hồ phong lưu khoái lạc."

"Tiểu Huyền Tử đã là bạn tốt của người, lại là sư phụ người nữa. Người thường ví ta như "Điểu, Săng, Dủy, Thang". Một khi ta nhất ngôn hý xuất là "tứ mã nan truy". Người liệu mà vac mặt về cho sớm, kéo ta trông đợi".

Ôn Hữu Phương tuyên đọc đạo mật chỉ rồi hỏi:

- Đại nhân đã nghe rõ chưa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta nghe rõ cả rồi.

Ôn Hữu Phương cầm đạo mật chỉ châm vào ngọn nến trong cây đèn lồng để đốt đi. Chớp mắt tờ giấy cháy thành tro.

Vì Tiểu Bảo nhìn đạo mật chỉ cháy hết rồi, lửa tắt ngấm, chỉ còn lại một chút tro tàn.

Những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn, gã quỳ xuống bóp nắm tàn giấy chứ không nói gì.

Ôn Hữu Phương tươi cười thảnh an rồi nói:

- Vi đại nhân! Đức Hoàng thượng sủng ái đại nhân đến thế là cùng cực. Từ nay trở đi tiểu nhân hoàn toàn trông cậy vào sự đề bạt của đại nhân.

Vi Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi, lắc lắc cái đầu trầm nghĩ:

- Y bảo ta về trừ diệt Thiên Địa Hội, nhưng làm thế là phản bội bằng hữu. Nếu ta dúng tay vào thì có khác gì bọn Ngô Tam Quế, Phong Tế Trung? Ta cũng chỉ là một tên đại Hán gian, một con rùa đen hay quân chó đẻ mà thôi. Chén cơm này của Tiểu Huyền Tử nuốt không trôi được.

Rồi gã tự hỏi:

- Tiểu Huyền Tử hứa tha chết cho ta chuyển này nhưng y lại nói rõ lần sau nhất quyết chẳng chịu chiêu dung. Nếu ta không trở về, chưa hiểu y đối phó với ta bằng cách nào?

Gã nghĩ vậy liền cất tiếng hỏi:

- Nếu ta không về, Hoàng thượng sẽ làm gì? Ngài có dặn các vị bắt ta hay giết ta không?

Ôn Hữu Phương lộ vẻ cực kỳ kinh ngạc hỏi:

- Vi đại nhân không tuân chỉ ư? Sao... sao lại có chuyện thế?... Hỡi ơi! Vi bội thánh chỉ là một điều đại tội muốn thốt ra lời cũng không thể được.

Vi Tiểu Bảo hỏi gặng:

- Ông bạn nói thật đi! Nếu ta không tuân chỉ thì cục diện sẽ ra sao?

Ôn Hữu Phương gãi đầu gãi tai đáp:

- Hoàng thượng chỉ phán bảo tiểu nhân làm hai việc. Một là đem trao một đạo mật chỉ cho Vi đại nhân. Hai là sau khi Vi đại nhân coi đạo mật chỉ thứ nhất, tiểu nhân sẽ mở đạo mật chỉ thứ hai ra tuyên đọc. Đạo mật chỉ này ngụ ý thế nào, tiểu nhân chẳng hiểu chi hết. Ngoài hai việc trên, Hoàng thượng không dặn bảo điều gì khác cả.

Vi Tiểu Bảo gật đầu, tiến lại gần Vương Tiến Bảo hỏi:

- Vương tam ca! Hoàng thượng ban mật chỉ triệu tiểu đệ về kinh phục vụ, nhưng... nhưng Tam ca coi đó! Công chúa bụng lớn thế kia rồi, tiểu đệ thực tình không thể xa nàng được. Trường hợp mà tiểu đệ không tuân chỉ hồi kinh thì Tam ca đối phó với tiểu đệ bằng cách nào? Hoàng thượng có dặn bảo gì không?

Gã tự nhủ:

- Ta hãy để đối phương trả giá xem sao đã. Nếu hần bảo không tuân chỉ là hạ sát liền thì ta phải chịu đầu hàng. Bằng không ta sẽ mặc cả trước cũng chẳng hề gì.

Vương Tiến Bảo đáp:

- Đức Hoàng thượng chỉ phái thuộc hạ đi khắp các hải đảo tìm kiếm Vi Đô thống. Khi tìm thấy rồi đã có Ôn công công tuyên đọc mật chỉ. Những việc về sau, dĩ nhiên thuộc hạ nhất thiết nghe lệnh sai khiến của Vi Đô thống.

Vi Tiểu Bảo mừng thầm hỏi:

- Hoàng thượng không dặn Tam ca bắt hay giết tiểu đệ ư?

Vương tiến Bảo đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Làm gì có chuyện đó! Đức Hoàng thượng đối xử với Vi Đô thống bằng tấm lòng trân trọng. Một khi Vi Đô thống về đến Bắc Kinh, ngài nhất định dùng đô thống vào việc lớn, chẳng làm thượng thư cũng làm tướng quân.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vương Tam ca ơi! Chẳng dấu giấu gì Tam ca: Hoàng thượng triệu tiểu đệ về kinh để phái dẫn quân đi trừ diệt Thiên Địa Hội. Tiểu đệ là Hương chủ ở Thiên Địa Hội thì chẳng thể nào hành động sát hại bằng hữu. Vụ này nhất định không làm được.

Vương Tiến Bảo là con người rất trọng nghĩa khí. Hần đã hiểu rõ mọi việc của Vi Tiểu Bảo. Bây giờ nghe gã nói vậy, liền gật đầu lia lịa. Hần nghĩ bụng:

- Bán đứng anh em để thăng quan phát tài thì có khác chi tuồng chó lớn?

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng thượng đối với tiểu đệ ơn nặng bằng non, nhưng ngài sai phái việc này tiểu đệ thực không làm được. Tiểu đệ chẳng dám trở về thấy mặt Hoàng thượng nữa, đành để kiếp sau làm thân trâu ngựa đền nghĩa trúc mai. Tam ca về phúc trình Hoàng thượng xin bày tỏ nỗi khó khăn cho tiểu đệ. Trước nay trung nghĩa khó lòng vẹn cả hai bề. Diễn tuồng ở trên sân khấu thì chỉ làm bộ tự sát để báo đền ơn chúa, nhưng cốt cổ thực sự thì tiểu đệ sợ đau lắm.

Vương Tiễn Bảo suy bụng ta ra bụng người, tự nhủ:

- Giả tỷ ta gặp phải vấn đề nan giải này cũng chỉ còn đường tự sát để báo đền ơn tri ngộ của quân hoàng và khỏi phụ tình nghĩa tương giao bằng hữu.

Hắn vội khuyên can:

- Vi đô thống bất tất phải dùng hạ sách đó. Chúng ta thử nghĩ suy nghĩ để tìm biện pháp nào hay hơn. Hãy chờ thuộc hạ trở về tâu bày nỗi khổ tâm của Đô thống lên Hoàng thượng. Trương Dũng đại ca, Triệu tổng binh, Tôn tổng binh đã lập được ít công lao trong mấy tháng gần đây và được Hoàng thượng trọng đãi. Những vị này quyết chẳng kể gì đến bước tiến trình, sẽ cùng nhau đập đầu năn nỉ Thánh thượng mở đường cho Đô thống.

Vi Tiểu Bảo thấy hắn có vẻ hoảng hốt bồn chồn, tựa hồ gã sắp tự tử đến nơi thì không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

- Muốn Vi Tiểu Bảo này tự sát thì hãy chờ mặt trời mọc phương Tây, lặn phương Đông, mới có thể xảy ra. Đừng nói chuyện tự sát mà chặt đầu ngón tay út, lão gia cũng không làm nổi. Vả lại Tiểu Huyền Tử muốn giết ta là giết, muốn tha ta là tha, y tự có chủ ý của y, còn các người có đập đầu đến bể sọ cũng chẳng ích gì.

Nhưng gã thấy Vương Tiễn Bảo tình nghĩa thâm trọng, trong lòng cực kỳ cảm kích, liền nắm chặt tay hắn, nói:

- Đã thế thì phiền Vương Tam ca tâu trình Hoàng thượng và nói là tiểu đệ lâm vào tình trạng nan giải, không biết làm thế nào đã vung kiếm lên tự tử, may mà Tam ca kịp đoạt kiếm giải cứu, không thì tiểu đệ chết rồi.

Vương Tiễn Bảo đáp:

- Dạ dạ...!

Hắn nghĩ tới vụ này giả dối mà Ôn thái giám đứng bên đã nhìn thấy rõ. Tội khi quân chắc gì giữ kín cho khỏi lòi đuôi. Hắn không nhẫn nại được, mặt lộ vẻ thần thờ lo nghĩ.

Vi Tiểu Bảo nổi lên tròng cười ha hả. Gã biết Vương Tiến Bảo là người thành thật, không nên nói giỡn liên bảo hắn:

- Vương tam ca bất tất phải quan tâm. Tiểu đệ muốn giỡn chơi chứ không phải chuyện thật. Hoàng thượng hiểu rõ Vi Tiểu Bảo là người thế nào rồi. Động một chút đã sợ đau đớn thì còn tự tử làm sao được? Vậy nên Tam ca nhất thiết cứ tâu trình sự thực.

Vương Tiến Bảo nghe gã nói vậy mới yên lòng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Nêu ta ngồi thuyền của y trở về Trung Nguyên rồi hãy chuồn đi thì Hoàng thượng nhất định khép tội, chắc y phải mất đầu. Bằng ta thốt lời cầu khẩn, y không thể cự tuyệt, nhưng như vậy mình lại tỏ ra hèn nhát.

Gã nghĩ như vậy rồi nói:

- Việc chính chúng ta bàn xong rồi Vương Tam ca! Tiểu đệ ở trên hoang đảo, lâu ngày không được đánh bạc buồn quá. Bây giờ chúng ta gieo xúc xắc một lúc nên chăng?

Vương Tiến Bảo cả mừng. Hắn cũng mấu mê cờ bạc chẳng kém gì Vi Tiểu Bảo. Khi không có đối thủ cũng dùng tay trái đánh với tay mặt. Hắn liền hoan hô tức khắc.

Vương Tiến Bảo nóng quá, sai ngay bọn quan binh thủ hạ khiêng một tảng đá lớn bằng phẳng đem lại làm bàn bạc.

Sáu tên quan binh đứng bên cầm đèn lồng để soi sáng. Mọi người kêu gọi nhau lại cùng Vi Tiểu Bảo mở cuộc đại đổ. Chỉ trong chớp mắt, Ôn Hữu Phương cùng mấy tên tham tướng, du kích cũng nhập cuộc gieo xúc xắc. Ở người đến bu quanh tảng đá lớn mỗi lúc một đông.

Mộc Kiếm Bình mọi bữa thấy bọn đàn bà gieo xúc xắc để xem ai thua thì bồi tiếp Vi Tiểu Bảo, nay cô thấy bọn quan binh cũng chơi trò này trong lòng nghi hoặc, khẽ hỏi Phương Di:

- Di tỷ tỷ! Bọn họ gieo xúc xắc làm gì vậy? Chẳng lẽ người thua cũng... Nhưng họ đều là đàn ông...

Phương Di bật lên tiếng cười hích hích, khẽ đáp:

- Tên nào thua là phải bồi tiếp quân chúa.

Mộc Kiếm Bình tuy chưa hiểu rõ việc đời, nhưng cũng biết chẳng làm gì có chuyện đó. Cô liền thò tay vào nách Phương Di mà cù léc. Hai cô cùng cười lăn cười lộn.

Cuộc đánh bạc kéo dài suốt đêm cho đến sáng mới tan.

Trước mặt Vi Tiểu Bảo, ba đồng bạc xếp cao lù lù. Một là gã hên vận, hai là gã gian lận. Bọn quan binh trong mười tên có đến chín tên bị thua cháy túi.

Vi Tiểu Bảo cao hứng vô cùng! Gã ngẩng đầu lên nhìn thấy A Kha và Công chúa ngồi tựa vách đá mà ngủ. Còn Tô Thuyên, Song Nhi, Tăng Nhu, Phương Di, Mộc Kiếm Bình nằm cô ngủ một giấc rồi đã tỉnh lại, miễn cưỡng ngồi bên bồi tiếp.

Gã cũng thấy hơi thẹn liền đẩy một đồng bạc trước mặt ra nói:

- Vương Tam ca! Tam ca đem mấy ngàn lạng bạc này chia ra thưởng cho các anh em dùm tiểu đệ. Các vị đến chốn hoang đảo này chẳng có gì khoản đãi, thật áy náy quá!

Bọn quan binh thua bạc mặt buồn rười rượi nghe gã nói vậy liền nổi tiếng hoan hô và đồng thanh ngỏ lời cảm tạ.

Vương Tiển Bảo sai bọn quan binh bơi mừng nhỏ trở ra thuyền lớn lấy gạo nước, heo, dê, rượu ngon, cùng mâm bát chén, xoong chảo, dao thớt đem lên đảo.

Hắn lại chỉ huy bọn quan binh vào rừng chặt cây làm mấy gian nhà gianh.

Người nhiều làm việc gì cũng dễ. Mấy trăm quan binh nhất tề ra sức động thủ. Chỉ trong mấy ngày, trên đảo Thông Cật thành ra một nơi rất hoàn bị để mọi người trú ngụ.

Đắp đặt trên đảo xong, Vương Tiến Bảo từ biệt bọn Vi Tiểu Bảo ra về.

Lúc lâm biệt, Ôn Hữu Phương mới biết tên đảo này là Thông Cật. Hắn không khỏi thở dài tiếc rẻ, nói:

- Minh không biết trước thế này thì nhất định đoạt lấy nhà cái trong bàn bạc. Đánh bạc ở đảo Thông Cật mà làm nhà con trách nào chẳng bị người ăn hết?

Qua mười mấy ngày nữa, A Kha sinh trước một trai. Hôm sau, Tô Thuyên cũng cho ra đời một trai. Lại cách hơn một tháng, Công chúa mới sinh hạ một gái. Nàng thấy người ta đều sinh trai, chỉ có mình nàng đẻ con gái, trong lòng buồn bã vô cùng. Nàng khóc ròng rã mấy ngày trời.

Vi Tiểu Bảo dõ dành hoài. Gã còn nói chỉ ưa con gái chứ không thích con trai. Khi đó, Công chúa mời đổi sầu làm tươi, đang khóc bật cười.

Ba đứa nhỏ có bảy bà mẹ, nhưng chưa một ai có kinh nghiệm về việc nuôi trẻ sơ sinh. Các cô không khỏi luống cuống, gây nên lắm chuyện buồn cười. May ở chỗ ba đứa nhỏ này dễ nuôi và rất kháu khỉnh.

Quần nữ cung thỉnh Vi Tiểu Bảo đặt tên cho chúng. Gã cười đáp:

- Ta chẳng biết chữ nghĩa gì để mà bảo đặt tên cho con trai con gái thật là một chuyện khó khăn. Bây giờ đành thế này vậy: Chúng ta gieo xúc xắc bói coi được cái gì thì đặt tên cái đó.

Gã liền cầm hai hạt xúc xắc, miệng lâm râm khấn khứa:

- Cầu chư Thần chư Phật cùng đức Bồ Tát phù hộ để tén chủ lấy tên đặt cho ba đứa nhỏ. Đây là đứa thứ nhất...

Gã dứt lời liệng hai con xúc xắc xuống. Một con thành lục điểm và một con ngũ điểm. Nước bài này kêu bằng "Hổ Đầu".

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- A lão đại được cái tên rất đúng, gọi là Vi Hổ Đầu.

Gã gieo lần thứ hai một con một điểm và một con sáu điểm thành nước bạc "Đồng Trùy yêu lục". Gã nói:

- Lão nhị kêu bằng Vi Đồng Trùy.

Vì Tiểu Bảo lại gieo lần thứ ba. Con đầu ngã xuống thành lũng điếm. Con thứ hai xoay một lúc nữa rồi cũng hạ xuống lũng điếm. Nước này kêu bằng "Bản Đẳng".

Vì Tiểu Bảo ngẩn người ra một chút rồi cười ha hả nói:

- Đại cô nương của chúng ta được cái tên rất cổ quái. Cô này tên gọi Vi Bản Đẳng.

Quần nữ đều ngơ ngác.

Công chúa tức giận nói:

- Tên này khó nghe lắm. Y đường hoàng là một khuê nữ sao gọi là Bản Đẳng, Trường Đẳng được? Mau mau gieo một lần nữa để đặt tên lại.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Bách Thần cùng đức Bồ Tát đã cho tên như vậy, sao còn thay đổi loạn xà ngầu?

Gã bỗng con lên hôn vào mặt nó một cái, cười nói:

- Vi Bản Đẳng hôn ta đi nào! Cái tên này thế mà đẹp.

Công chúa tức giận nói:

- Không được! Không được! Tên gì chứ tên Vi Bản Đẳng thì nhất định không được. Dứa nhỏ này do ta sinh ra mà đặt tên khó nghe như vậy, ta không chịu.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Hừ! Dứa nhỏ do nàng sinh ra thật, nhưng một mình nàng liệu có sinh con được không?

Công chúa giật lấy hai con xúc xắc nói:

- Người không gieo thì ta gieo. Gieo được cái gì đặt tên cái đó.

Vì Tiểu Bảo không làm sao được đành để tùy ý nàng, nhưng hỏi lại:

- Được rồi! Gieo lần này rồi đừng cãi nữa, nhưng thành Hồ Đầu hay Đồng Trùy thì sao?

Công chúa đáp:

- Nó sẽ đồng danh với ca ca, cũng kêu Hồ Đầu hay Đồng Trùy càng tốt.

Nàng cầm hai con xúc xắc vừa lắc vừa khấn:

- Chư thần Bồ Tát! Xin chư thần ban cho khuê nữ của đệ tử một cái tên thật hay. Nếu không thì đệ tử đập tan hai con xúc xắc thối tha này.

Nàng khấn xong gieo xuống. Hai con xúc xắc xoay một lúc rồi đứng lại.

Trong thiên hạ thật lắm chuyện kỳ. Lần này Công chúa cũng gieo hai con thành lưỡng điểm tức là "Bản Đẳng".

Công chúa trợn mắt há miệng. Bất giác nàng ọc một tiếng rồi khóc òa lên.

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa tức cười.

Tô Thuyên an ủi nàng:

- Muội tử bất tất phải nóng nảy. Lưỡng điểm thành đôi tứ là "Song". Hai con cùng lưỡng điểm thành "Song Song". Đứa khuê nữ của chúng ta kêu bằng Vi Song Song. Muội tử nghe có hay không?

Công chúa phá lên cười, hả hê đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Tên này nghe thú đấy, lại không khác Song Nhi muội tử mấy tý.

Song Nhi cũng cực kỳ hoan hỷ. Thị ôm Vi Song Song vào lòng mà hôn hít rất thân thiết.

Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Song Nhi muội muội! Muội muội cưng nó như vậy thì cho nó bú đi!

Song Nhi đỏ mặt lên bấu môi đáp:

- Tỷ tỷ cho nó bú!

Thị vừa nói vừa thò tay cởi khuy áo Mộc Kiếm Bình.

Mộc Kiếm Bình vội bỏ chạy. Quần nữ đều cười ồ.

Trên đảo Thông Cật thêm ba đứa hài nhi càng náo nhiệt.

Từ ngày Vương Tiến Bảo đưa đồ vật dụng lên, lương thực sung túc, không phải hàng ngày đi bắt cá hay săn thú cũng có thức ăn rồi. Chỉ khi nào muốn ăn tôm cá tươi mới cần động thủ.

Ban đầu mọi người còn băn khoăn vụ Vua Khang Hy tuyên triệu Vi Tiểu Bảo mà gã không trở về Bắc Kinh có thể gây ra hậu họa. Nhưng sau mấy tháng chẳng thấy tin tức gì, nỗi lo âu cũng nhạt dần, rồi không ai để ý tới nữa.

Mãi đến mùa đông, Vương Tiến Bảo đột nhiên thống lãnh mấy con thuyền lớn ra đảo Thông Cật để tuyên đọc thánh chỉ.

Thánh chỉ chuyển này làm thành văn biên ngẫu theo lối Tứ Lục. Văn tự thâm thúy ảo diệu.

Vi Tiểu Bảo chẳng hiểu câu nào, phải nhờ Tô Thuyên giải thích từng chữ.

Vua Khang Hy không dă động gì đến việc trước, chỉ phái một tên tham tướng đốc suất năm trăm quan binh đồn trú trên đảo để bảo vệ cho Công chúa.

Ngoài ra còn mười sáu tên nam bộc, tám tên nữ bộc, tám ả nha hoàn. Những dụng cụ cùng thực vật, xếp đầy ba thuyền lớn, Vi Tiểu Bảo thấy thế trong lòng ngấm ngấm chán nản nghĩ bụng:

Tiểu Huyền Tử thưởng cho ta nhiều thế này là có ý muốn ta ở lại đảo Thông Cật suốt đời.

Gã bản tính hiếu động. Những ngày tháng ở trên đảo tuy chẳng phải lo lắng gì lại thêm bảy vị phu nhân nguyệt thẹn hoa nhường bầu bạn, nhưng hưởng cuộc thái bình vô sự lâu ngày quá cũng thành ra vô vị. Nhiều lúc gã hồi tưởng lại những việc đã qua ở Lệ Xuân viện việc nào bị nắm tóc lôi kéo nào bị đòn đánh túi bụi hay bị thóa mạ đủ điều, gã lại cảm thấy tinh thần khoan khoái.

Tháng mười hai năm ấy, vua Vua Khang Hy sai Triệu Lương Đồng ban chỉ ra cho hay đức Hoàng đế lập con thứ là Doãn Nhưng làm Thái tử, đại xá tội phạm trong thiên hạ. Vi Tiểu Bảo được thăng một cấp làm Nhị đẳng Thông Cật Bá.

Vi Tiểu Bảo bày yến tiệc mời Triệu Lương Đồng uống rượu.

Trên tiệc Triệu Lương Đồng nói đến chuyện chiến sự chinh phạt Ngô Tam Quế. Hắn cho hay binh tướng của Ngô Tam Quế rất lợi hại, Vương sư thất lợi ở nhiều nơi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Triệu nhị ca! Xin nhị ca về tâu Hoàng thượng để ngài hay tiểu đệ ở đây buồn quá! Mong được Hoàng thượng phái tiểu đệ dẫn quân đi đánh lão tiểu tử Ngô Tam Quế.

Triệu Lương Đồng đáp:

- Đức Hoàng thượng cũng tiên liệu Tước gia một lòng trung quân ái quốc, Tước gia mà hay tin Ngô tặc càn rỡ, nhất định xin ngài cầm quân ra trận. Hoàng thượng phán bảo: Vì Tiểu Bảo muốn đi đánh Ngô Tam Quế cũng có thể được nhưng gã phải diệt trừ Thiên Địa Hội trước đã. Nếu không thế thì gã ở Thông Cật đảo mà câu cá bắt rùa.

Vì Tiểu Bảo vành mắt đỏ hoe, cơ hồ phát khóc.

Triệu Lương Đồng nói:

- Hoàng thượng còn kể thời Vua Quang Võ nhà Hán nhỏ tuổi, ngài có người bạn tên gọi Nghiêm Tử Lăng. Sau khi Hán Quang Võ lên làm Hoàng đế, Nghiêm Tử Lăng được phong làm quan lớn mà lão không chịu, cứ ngồi lì câu cá ở Phú Xuân giang.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hoàng thượng lại nói: Vua Võ Vương nhà Chu trước có vị đại thần là Khương Thái Công ngồi câu cá ở bến sông Vị Thủy. Chu Võ Vương và Hán Quang Võ đều là những Vua hiền thời xưa. Coi đó ta nhận ra rằng đã là những bậc hảo Hoàng đế thường có những đại thần thích câu cá.

Triệu Lương Đồng nghiêm nghị kể tiếp:

- Hoàng thượng còn nói ngài muốn làm "Điều sinh ngư thang", nếu Vì Tước Gia không câu cá bắt chim thì lấy gì cho ngài làm "Điều sinh ngư thang"? Vì Tước Gia! Thuộc hạ là kẻ thô lỗ không hiểu vì lẽ gì được Hoàng thượng lại phái Tước

gia ở đây câu cá bắt chim? Có điều đức Ngài là bậc anh minh thì chắc trong vụ này tất có đạo lý cực kỳ trọng đại.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Phải rồi!

Gã nở nụ cười nhún nhó, vì biết rõ Vua Khang Hy có ý điều cốt gã. Xem chừng nếu gã không chịu đi diệt trừ Thiên Địa Hội thì Hoàng đế bắt gã ở lại suốt đời ngoài đảo để câu cá.

Gã tự nhủ:

- Năm trăm tên quan binh nói là để bảo vệ Công chúa mà thực ra là bòn ngực quan ngục tốt nhà Vua phải đến giám thị nghiêm ngặt, không để ta dời khỏi đảo một bước.

Gã càng nghĩ càng đau khổ. Tiệc rượu này Vì Tiểu Bảo chẳng lấy gì làm hứng thú nên giải tán một cách mau chóng.

Sau tiệc rượu, gã buồn nản cũng không muốn đánh bạc nữa, trở về phòng ngồi thừ ra. Nét mặt buồn rười rượi, hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Bảy vị phu nhân thấy Vì Tiểu Bảo rồi chảy nước mắt đều kinh ngạc, liền vào hỏi han và an ủi gã.

Vì Tiểu Bảo liền thuật lại những lời Vua Khang Hy cho mọi người nghe.

Công chúa nói:

- Phải rồi! Hoàng đế ca ca thăng quan tước cho người, từ Tam đẳng Bá lên Nhị đẳng Bá thì phải rồi, sao còn "Nhị đẳng Thông Cật Bá" là nghĩa gì? Nhà Đại Thanh chúng ta chỉ có Chiêu Tín Bá, Uy Nghi Bá, không chỉ Tương Cần Bá, Thừa Ân Bá. Ba chữ "Thông Cật Bá" hiển nhiên là y điều cốt. Y... y chẳng nghĩ gì đến ta...

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Thông Cật Bá thì đã sao? Hòn đảo này chính ta đặt tên là Thông Cật, chẳng thể trách Hoàng thượng được. ta là đảo chúa đảo Thông Cật, dĩ nhiên Tước Bá của ta kêu bằng Thông Cật Bá. Dù sao Thông Cật Bá cũng còn hơn là "Thông Bồi Bá".

Gã nhìn Tô Thuyên nói:

- Thuyên tử tử! Tử tử nghĩ ra biện pháp nào để chúng ta trốn về Trung Nguyên. Ta... ta... nhớ má ta quá!

Tô Thuyên lắc đầu đáp:

- Việc này thật khó khăn! Phải thử thách chờ cơ hội.

Vì Tiểu Bảo cầm chung trà lên liệng xuống đất đánh choang một cái. Chung trà vỡ tan tành. Gã tức giận nói:

- Tử tử không chịu nghĩ cách dời khỏi nơi đây thì một mình ta cũng chuồn đi. Các vị đừng trách ta vô tình. Ta... ta... chẳng thà làm tên bồi phòng, tên hầu trà ở Lệ Xuân viện chứ chẳng thềm làm con mẹ nó Thông Cật Bá chi hết. Ta ở đây chán ngấy mất rồi.

Tô Thuyên cũng không lấy thế làm tức giận. Mụ mỉm cười đáp:

- Tiểu Bảo! Người bất tất phải nóng nảy. Một ngày kia Hoàng thượng sẽ phía người đi làm việc.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, đứng dậy xá dài nói:

- Hảo tử tử! Tiểu đệ xin lỗi tử tử.

Rồi gã hỏi:

- Hoàng thượng sẽ phái tiểu đệ làm việc gì? Tử tử nói mau đi! Chỉ cần không phải việc đi đánh Thiên Địa Hội, còn ngoài ra bất cứ việc gì khác, tiểu đệ cũng làm được.

*** vietkiem.com ***